

OUR LIFE НАШЕ ЖИТТЯ

1947.

Петро Андрусів

РІК IV. Ч. 10. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ЖОВТЕНЬ, 1947

ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., OCTOBER, 1947, VOL. IV No 10

ІНТЕРВ'Ю ІЗ СОТНИКОМ У.П.А.

За дозволом військових властей, кореспондент Ассоційтед Пресс відвідав у тюремних бараках команданта відділу Української Повстанської Армії.

Кореспондент писав 16 вересня з Дегендорф, в Німеччині: Вкритий ранами від куль, партизанський провідник Юрій Валько заявив, що агенти комуністичної політичної поліції цілком відкрито заохочують польський народ до підготовки до війни Росії проти Злучених Держав, що відбувають у польських містах зібрання, на яких заявляють що причиною нестачі харчів є збірка харчів у магазини на війну Росії проти Злучених Держав.

Сотник партизанів, 25-літній Юрій Валько є одним і 40 озброєних українців які перейшли до американської зони в Німеччині. Вони твердять що втікли від комунізму. Американське поліцейне військо їх роззброїло й інтернувало.

В інтерв'ю Юрій Валько заявив „ми знаємо що Америка раніше чи пізніше мусітиме воювати проти Росії й ми хочемо допомогти”

Він твердив що сотні й тисячі членів Української Повстанської Армії ще прийдуть в американську зону. Після того як відкрито перших 35 українців, американці скріпили свою сторожу вздовж східного кордону Німеччини, а проте, відтоді ще 5 українців прохвнулось через сторожу.

ЗАГОНИ УПА В ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ

Ньюйорський Таймс, у виданні із 6 вересня подав таку кореспонденцію з Праги:

Один з провідників бандерівських загонів, українець іменем Бурляк, був вкінці зловлений офіцерами резерви чехословацької армії та державної поліції, після довгої нагинки в горах Татрах, біля міста Урутки на Словаччині. Рішені на все, бездомні люди, що належать до бандерівських загонів, які борються проти росіян намагались від закінчення війни пробитись до американсь-

МОЛОДЕЧИЙ ВІДДІЛ 51 СУА В АКРОН, ОГАЙО

Перший ряд: Ольга Зепко, Ірина Балко, Марія Масьовська, Вікторія Тарас. Другий ряд: Геновефа Зепко, Юлія Зепко, Дорота Судомір, Софія Кудера, Ева Зепко і А. Міхоярес (представниця Інтернешенел Сентер). Третій ряд: Тереса Тарас, Анна Пирко, Олена Музік, Олена Мадяр, Марія Ковалик, Ольга Кос, Павля Тарас, Софія Зепко, Юлія Тресідер і Е. Зепко. Усіх членок відділу є 40.

БІЛЬША КІЛЬКІСТЬ СКИТАЛЬЦІВ ДО ФРАНЦІЇ

Французький уряд заключив умову з англійською військовою окупаційною владою у справі набору з англійської зони в Німеччині більшої кількості робітників до Франції споміж скитальців. Набір робітників буде переведений міністерством праці. Робітники зможуть приїхати до Франції зо своїми родинками.

кої зони. Минулого року поодинокі групи перейшли кордон з Польщі до східної Словаччини, оминаючи оселі. В останніх тижнях вони продерлись аж до центральної Моравії, недалеко столиці Берно.

Офіційні кола вважають, що в Чехословаччині ніколи не було більше як 400 українських повстанців, розбитих на малі групи.

ПРЕДСТАВНИК ЗУАДК В НІМЕЧЧИНІ

Адвокат Роман Срук з Шикаго, представник Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, відїхав 17 вересня до Німеччини. Його завданням буде всестороння допомога скитальцям, їх правна оборона і поміч в переселенні.

АВСТРАЛІЯ ПРИЙМЕ 18,000 ЗБІГЦІВ

Австралія згодилася прийняти 18 тисяч збігців з британської та американської зони Німеччини.

Міжнародна Організація Збігців IPO повідомила, що Австралія прийме збігців усіх національностей, а коли буде задоволена з їхньою працею, призначить їм громадянство.

АФИДЕВИТИ Й НОВА ІМІГРАЦІЯ ДО АМЕРИКИ

Беручи під увагу можливість ухвалення нового іміграційного закону, який дасть можливість візду до Злучених Держав більшій кількості наших збігців, Злучений Український Американський Допомоговий Комітет рішив зробити підготовлення для прийняття ново-прибуваючих імігрантів, та поширити акцію на одержання афидевитів для людей які не мають рідних чи знайомих у Злучених Державах. До часу одержання власного права на видавання корпоративних афидевитів, ЗУАДКомітет рішив порозумітись та заключити угоду з іншими американськими організаціями які це право мають, та користуватись з їхніх послуг.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Реданція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Жіночий Світовий Парлямент

Міжнародна Рада Жінок, яка недавно відбула свою конференцію у Філадельфії, є немов жіночий світовий парламент. Кожна незалежна країна є, або може бути заступлена у цім парламенті, через свою краєву Національну Раду Жінок. Цей світовий парламент збирається що три роки (до цього часу було 5 років) на конвенцію, на якій обговорює й вирішує напрямні для акції всіх національних рад, заступлених у світовому зборі.

Слушно сказала одна делегатка на зїзді у Філадельфії, що це є Обеднані Нації через жінок, через їхні організації. Бо це справді Обеднані Нації, старші від тих що радять тепер в Нью Йорку, а до того з морального й громадського погляду стоять вище, бо вони не заступають уряди але широкі маси громадянства жіночого пола по всій земській кулі. Тому то уряди демократичних націй уважно прислухаються до дебат і постанов Міжнародної Ради Жінок, а вона зо свого боку бере міжнародні справи дуже серйозно, розуміючи й приймаючи відповідальність за свої рішення.

Жіноцтво світу, яке не контролює влад у державах, веде принципіальну боротьбу за справедливість, демократизм і поступ у тих державах. Тому та боротьба є ідеалістична й може бути показником майбутньої поступової політики.

Коли Англія годиться на самостійність Індії, то це є перемога принципіальної, ідеалістичної політики, яка певно запанувалаб скоріше колиб жінки мали більший голос у владі окремих країн.

Голова Національної Ради Жінок Злучених Держав, пані Діл, сказала:

— Чуємо без упину, що брак порозуміння між націями є найбільшою перешкодою до миру. Отже жінки краще порозуміваються. Дайте їм спромігу, а вони не тільки що зйдуться у справі світового миру, але й теж зберуть до купи й мужчин.

— Колиб жінки змогли правити світом бодай один день, вони якось зумілиб знайти час щоб вичистити сміття яке нагромадили чоловіки. Їх мучилоб та нервувало накопичення парламентарної процедури, яка є переважно залишками з минулого.

— Мужчини інтересуються матеріальною стороною війни. Для них вояки все одно що бомби, літаки й кораблі. Але для жінок вояки це їхні сини, чоловіки, брати та батьки.

Ось і в Обеднаних Націях мужчини бавляться в перестарілі процедури й формальності. Самі собі ухвалили "вето" одної з кількох більших держав, яке тепер зловживане Москвою, параліжує найкращі почини. Таксамо інші добрі плани убивають інші формальності.

Однак жінки на своїм парламенті, на зїзді Міжнародної Ради Жінок, прийняли дуже важні постанови без усяких формальних перепон. Тому на зїзді слушно говорили — допустіть більше жінок до Обеднаних Націй, а буде кращий успіх праці.

Зїзд прийняв такі найважливіші постанови:

Міжнародні спори повинні вирішувати міжнародні суди.

Засудження злочинів проти людства й проти гідності особи, перед, підчас і після війни.

Усі нації повинні зайнятись долею й приміщенням скитальців.

Усі ці питання болюче дотикають українців, бо Україна даліше є у важкій неволі, чужі держави ведуть війни на її території й нищать її, на Україні під ярмом Москви гідність особи не має жадного значення, сотки тисяч українців томляться на скитальщині, свободи слова не мав і не має український народ під ворожою окупацією.

І власне тому тепер більш як коли українки бажалиб належати до Міжнародної Ради Жінок, щоб там підняти голос перед широким світом в обороні поневоленої України.

Ще в 1925 році на зїзді Міжнародної Ради Жінок у Вашингтоні була заступлена Україна двома делегатками Союзу Укра-

їнок Галичини, які стали супроти ворожого виступу польських делегаток і вибороли право репрезентації України ще до 1930 року. Опісля Україна вже стратила свою репрезентацію, через те що вона є "складовим членом" Совітського Союзу.

Всеж українки ще недавно могли добитись участі у цій, а таксамо і в інших організаціях.

Хоч Україна не є членом Міжнародної Ради Жінок, бо нема Національної Ради Жінок України, то американські українки моглиб добитись до Національної Ради Жінок Америки і в цей спосіб стати в обороні поневолених братів і сестер.

Так зробив Союз Українок Канади який належить до Національної Ради Жінок Канади.

Американські українки через Союз Українок Америки моглиб піти тимсамим шляхом. Відразу, без труду не одчиниться нам брама. Треба ще багато праці, може й розчарувань, заки дібемо голосу, заки досягнемо наміченої мети. Але це є певна річ, що без труду, без пильних заходів, без жертвування часу й гроша нічого не досягнемо.

Минула конвенція Міжнародної Ради Жінок у місті братньої любови, нехай буде заохотою й спонукую для союзниць — взятись до діла щоб ми якнайскоріше добули наш слушний голос перед опінією світу через цю велику й впливову організацію.

Л-ка.

Рятування Європи

Совітська політика, яка змагає до опанування Європи, спричинила розділ того континенту на два "блоки", східний і західний. Совітський Союз разом із своїми сателітами творить східний блок, який Москви тримає вкупі при допомозі диктаторської сили, а західний блок це держави на захід від залізної стіни, які бажать зберегти демократію. Совіти підходять до "західного блоку" через місцевих комуністів, і готові поневолити кожную з них, так як сателітів, при допомозі приготованих "переворотів". Такі "перевороти" влекшає скрута й лихоліття, коли Москва приходить з обіцянками "рятунку", так як приходила від 1917 до 1921 року на Україну, поки її не закула в кайдани. Тому найкращий засіб проти большевицького "рятунку" є саморятуння народів, які бажать зостатися свободними.

Еропейці це знають, але після минушої війни вони заслабі, щоб перевести в діло акцію саморятунку. Тому то Америка, яка не була полем боїв у світовій війні, а яка є найбагатша у світі, заявила, що допоможе європейським державам, якщо вони самі захотять собі допомогти. Це заявив державний секретар Джордж Маршалл, після чого план рятунку Європи назвали планом Маршалла.

Совіти відвернулися від того плану, який псує їм їхню політику руїни, й стади рішуче проти програми рятунку Європи.

Однак 16 держав зібрались на конференцію в Парижі, яка тривала 70 днів і скінчилась 22 вересня, предкладаючи вислід своєї праці, який можна назвати планом нової Європи, що малаб бути обновлена при допомозі Америки.

Цей план подає, що Західна Європа (на захід від совітської залізної стіни) потребує для відбудови великої допомоги Злучених Держав, а частинно й решти націй західної півкулі.

За цим планом відбудова малаб тривати 4 роки, від 1948 до 1951 включно. Європа потребує індустриальних продуктів і поживи, в "заміну" за свої продукти. Але різниця між тим що Європа може післати до Америки, й тим що Америка малаб післати до Європи, досяглаб у 4 роках вартості більш 22 біліонів доларів — на користь Європи, а на некористь Америки.

Рахунок є такий: Злучені Держави заплатилиб коло 16,000,000,000, решта націй приблизно 6,000,000,000, а Міжнародний Банк понад 3,000,000,000. Значить самі Злучені Держави давалиб Західній Європі річно по 4 біліони доларів протягом 4 років — у продуктах.

Далі, за цим проектом Західна Європа малаб розбудувати свою індустрію, щоб збільшити її продукцію й протягом 4 років поставити її на вищий рівень як перед минулою світовою війною.

Усе це покищо плани й проекти, бо тут щойно Конгрес міг би рішити, щоб платити Західній Європі 4 роки по 4 біліони на покриття недобору у торгівлі з Америкою. Та треба вірити, що Конгрес прийме цей план, перш усього тому що добробут Європи забезпечить мир і свободу її народів, а теж тому що Америка як лідер демократії відповідальна за мир і свободу в цілому світі, якому хаос в Європі найбільш загрожує.

Коли Америка витратила на війну сотки біліонів, то безпечно може витратити ще по 4 біліони протягом 4 літ на забезпе-

(Продовження на сторони 3-тій)

НА ЗУСТРІЧ НАДІЯМ

Уже передше писала я на цих сторінках про важну-місію „Нашого Життя”, як самотнього журналу серед усього українського жіноцтва де б його доля тепер не кинула.

А оце приходять потвердження цих слів, одні за другими. У попередньому числі признання вартості журналу від мужчини. У цьому числі від жінки-союзниці, колишньої редакторки „Українки”

Скільки тут, скільки жалю за їх організаційним дорітком, за їх виданнями, якими й ми користувались! Якже тяжко вони цю втрату відчувають! Бо хотяті наші сестри організаційно думаючи зуміли і в теперішніх тяжких обставинах створити осередки організаційного життя й праці, так їх завтра таке непевне, що годі покладати надії на їх довге існування.

Тому наші сестри радіють нашою працею тут на американським континенті, яку вважають своїм продовженням чи перенесенням. Вони раді, що ідея, для якої працювали не пропала, що вона живе тут між нами і об'єднує до такої всенародної праці, яку вони вели. Вони цінують наш часопис далеко більше як ми, бажали бачити його більшим і раді вітають його як середник інформації про життя-буття української жінки в Америці. Надсилають матеріали до поміщення, бо наші сестри бажать поділитися з нами своїм пережитим, шукають у нас дружніх почувань, піддержки для несання тягару скиталь-

щини.

Тож ми повинні піти назустріч їхнім надіям. „Наше Життя” повинно служити так їм як і нам, аж поки порядкуючі світлом не вирішать їх долі.

Чи ми під тим кутом гляди-мо на нашу газету, чи зясовуємо собі його роллю, це питання. За всіма даними, виходить що ні. Якось нам здається, що раз вже заіснувала газета, то повинна вдержатись хоч і повітрям. Бо якже інакше пояснити собі нашу байдужність? Коли вже не говорити про збірки які повинні відбутися хоч раз у рік, так багато й передплат ще не вирівняних за 1947 р.

Тому дорогі читачки, дай-мо трохи уваги цій справі.

Подбаймо про вирівняння передплат, про пожертви на пресовий фонд, щоб час від часу можна число збільшити, коли матеріалу призбирається. Щоб наш журнал сміливо глядів в будучність та продовжував зв'язки між українським жіноцтвом по обох боках океану.

Олена Штогрин, прес. реф.

УКРАЇНКИ В АНГЛІЇ

Недавно приїхали до Мансфелд 16 українок на працю у фабриці ниток. Почувають себе дуже добре, праця гарна, харчі вдовольняють, мешкають у приватних домах.

Вільні від праці хвилини посвячують на вивчення англійської мови, часом відвідують кіно й театр.

Покищо відчувають брак українських газет.

РЯТУВАННЯ ЄВРОПИ

(Продовження зі стор. 2)

чення миру й свободи. Тим більше, що Америка мала б платити продуктами, отже тимсамим забезпечила б у себе працю на 4 роки, не допускаючи до можливого хочби часткового безробіття. За ту поміч треба буде заплатити у податках, але коли буде більше праці, то легше буде їх заплатити.

Та найгірше є те, що ніхто не подбає про поміч народам за большевицькою залізною стіною. Ті народи потерпіли у війні, а Україна і Білорусь потерпіли найбільш з усіх націй. Вони найгірше знищені й зруйновані, й їм скоріше треба допомогти як другим націям. Але Москва жадної помічі туди не допустить. Сама не тільки що не допоможе а ще й їх граблює далі, а чужої помічі не допустить, бо боїться, що демократична Америка може мати вплив на народи український та білоруський, а також на інші поневолені Москвою народи, й так допомогти розсадити зо середини кремлінську тюрму народів.

Московський медвідь борониться з усіх сил, щоб до розвалу тюрми, в якій тримає своїх жертв, не допустити. Він ще й жертвам каже, щоб йому помагали держати їх у ярмі.

Всеж і московська бастиля не вічна, й їй теж прийде кінець.

Покищо план Маршалла може послужити добрим прикладом для поневолених Москвою народів, наскільки народи можуть собі допомогти, коли вони на свободі й можуть самі рішати про свою долю, й наскільки Америка готова доповнити їхню самотність своєю допомогою, й повернути у них добробут, запоруку миру й свободи.

Л-ка.

ГЕНЕРАЛ КЛЕЙ ПРО УПА

Американський військовий командант в Німеччині, генерал Клей, недавно забрав офіційно слово у справі Української Повстанської Армії а власне її відділу, що недавно перейшов в американську зону Німеччини.

В американським військовим звідомленні сказано, що Українська Повстанська Армія, яка бореться за незалежність України, нараховує коло 20,000 вояків, що зводять завзяті бої із совісько-російською та польською армією. Українські проти-комуністичні партизани озброєні в гармати, легку артилерію, кулемети, кріси й ручні гранати — сказано у звідомленні, на основі зізнань 40 українських повстанців, які недавно перейшли з Польщі в американську зону Німеччини.

„На початку червня — говорить в звідомленні — 15,000 до 20,000 партизан звели бої з великими силами польських та совісько-російських військ в районах Нового Санча, Закопаного, та інших. Частина УПА в силі приблизно 10,000 вояків була окружена й відтята. Інша група в силі коло 4,000 вояків в напрямку на південь пішла через Чехословаччину в напрямі американської зони Німеччини. Командант відділу УПА, що перейшов в американську зону та був інтернований американськими військами в Дегендорфі, заявив, що члени його відділу прийшли в американську зону в надії, що вони допоможуть Злученим Державам в майбутній війні проти Росії.

В американському військовому звідомленні сказано, що вже повідомлено про дальші відділи УПА в силі 1,000 до 2,500 вояків, що є в дорозі до американської зони. Збільшено прикордонну сторожу та заалармовано чехословацьку армію й поліцію заступити до рогу повстанцям.

У звідомленні теж говорить про схоплення чехами команданта повстанського відділу „Бурлак”, якого вважають „правою рукою” таємничого провідника українського визвольного руху Бандери. Схоплення групи „Бурлака” у складі озброєних трох чоловіків і одної дівчини чехи називають „найбільшим арештом в останніх тижнях” проти-партизанської кампанії.

Генерал Клей заявив на пресовій конференції, що ще не прийнято жадних рішень щодо дальшої долі інтернованих в Дегендорфі 40 українських повстанців. Вияснюючи старанні докопання у справі причин і цілей приходу українських вояків, генерал Клей заявив:

„Докопання потривають правдоподібно довгий час. Ми не можемо визначити нашого майбутнього відношення до них, як довго не встановлено точних фактів”.

На запитання, чи ті, яким ви-кажеться російське громадянство, будуть видані Совітам на евентуальне домагання, генерал Клей заявив: „Якщо вони є російськими громадянами, це ще не мусить значити, що вони будуть звернені до Росії; це залежить від воєнних законів, які до них застосуються”.

Генерал Клей з черги заявив, що інтернованих українських повстанців не будуть вважати за скитальців.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 4 серпня упокоїлася в Бозі Ірина Збудовська, родом з Надвірнянщини (Галичина) у 25 році життя.

Покійна прибула недавно до Англії з групою наших переселенців з Німеччини і була одною з дуже активних жінок у суспільно-громадській праці, й останнє активно працювала як членка Союзу Українців.

У похороні, що відбувся в Молверн (Вустершаєр) крім єдиного брата покійної взяли участь представники українських установ на терені Англії та численно зібрані мешканці табору, які болуче відчули смерть молодой заслуженої жінки-громадянки.

ПОМЕРЛА МЕРІ ВУЛЛІ

У Вестпорт, Н. Й., померла Мері Вуллі, проживши 84 роки. Вона була президенткою Мавнт Голіовк Калледж від 1900 до 1937 року, й одною з найвизначніших жінок у Злучених Державах. Шанували її як заслужену виховницю, а в міжнародній політиці була вона відома як проповідниця світового миру через загальне роззброєння.

В 1932 Мері Вуллі була делегаткою Злучених Держав на конференцію роззброєння в Женеві.

В часі своєї довгої праці одержала багато відзначень. В останніх роках важко хворувала.

ДО УСІХ ВІДДІЛІВ СУА

Збірка одяжі для скитальців мусить бути тепер активніша. Посилати на адресу:
Unitarian Collection Warehouse, Ukrainian Relief
31 E. 35th St. N. Y. C.

3 НАШОГО ТАБОРОВОГО ЖИТТЯ

ПЕКУЧІ СПРАВИ

(Допис з Німеччини)

— У вас вже відбувся скрінінг? — Скільки людей “віскрінгували”?

А далі, ще одно, саме важливе питання, на яке важко відповісти: що тепер гадаєте робити? Ось такі розмови дуже часто почуєте при зустрічі українських таборян з різних таборів.

Але, ви може не розбіраєтесь в тому гаразд, що це таке скрінінг, що як той шуліка, довго кружляє понад головами таборян і спадає на них несподівано. Коли вже люди перестали його й надіятися...

Отже скрінінг, це перевірка хто має право до назви ДП й до зв'язаних з цим привилеїв, а хто ні, — й тому його треба з табору видалити.

Хтож має право до ДП?

Властиво тільки ці, яких німці насильно вивезли з рідного краю до Німеччини на примусові роботи. Але це треба доказати посвідкою німецького уряду праці, заряду фабрики, підприємства — взагалі доказом праці. А що робити якщо вивезений, не прочуваючи що це так важний документ, десь його затратив? Що робити як нещасний скиталець з під бомб врятувався тільки в тім що на нім а все решта пропало? Або як служив парубком на селі у бавера й не подбав про урядову посвідку від нього?

Тоді треба це доказати зізнаннями так усіми як і на папері. Треба відповісти на безліч питань що мають доказати, що ти не є воєнний злочинець й не німецький колаборант. Розповісти де був і що робив памятного 1939 року а де 40, 41 і далі, аж до сьогодні. Коли, з ким приїхав у Німеччину. Що робив? Чому не вертаєш “на рідну” і т. подібні речі, що від них так закрутиться тобі в голові, що вже сам не знаєш, що пишеш а що говориш. А тоді замикається книга твоєї пригоди. Йди здоров до дому й аж за кілька тижнів, пережитих в непевності, довідаєшся, яка твоя дальша доля.

Але, що мають писати й зізнавати ті всі (а є їх не мало!) що їх німці взагалі насильно не вивозили, а вони самі, добровільно, втікали голіруч, часто “на зелену праницю” крізь гори-ріки щоб тільки подальше від нової влади що окупувала їх батьківщину втікати, щоб не бути переслідуваними а свої релігійні й політичні переконання, за свою громадську, політичну а то й наукову та мистецьку працю? В такому важкому положенні знайшлася

теж численна наша давня еміграція з часів першої світової війни, що жила довгі літа на чужині, переважно в Чехословаччині у Празі, Подєбрадах, в Карпатській Україні, еміграція що так багато зробила добра для свого народу, своєю науковою працею. І вона теж, — люди старші віком, бувші вже й горожани чехословацькі, мусіли кинути все і йти у невідоме у другу еміграцію.

Від чогож, остаточно, залежить вислід перевірки? Головно від складу Комісії, а частинно й від місцевої УНПРА. Знайдуться там люди з людськими почуттями, із зрозумінням трагедії яка привела людей до табору, тоді вислід перевірки буде людський, відсуджений від прав ДП. буде 5-6, найбільше 10 відсотків.

Але складається Комісія із людей, що в кожному скитальцеві підозріває воєнного злочинця, крутія що не можна вірити жадному його слову, — тоді скрінінг робить у таборі правдиве спустошення, як це й сталося у великому українському таборі в Авгсбурзі, що був, можна сказати центром нашого наукового й культурного життя. Там відсуджено від права перебувати в таборі цілу четвертину мешканців табору і то саму “верхівку”: увесь театральний ансамбль найкращого в американській зоні театру, враз з директором, визначним мистцем Володимиром Блавацьким, велику частину професорів чинного під цю пору університету, учителів гімназій й багато других.

Голова скрінінгової комісії в Авгсбургу скликав одного дня збори таборян і сказав:

— Я скотактувався із совітськими представниками у ваших справах. Тепер я знаю, хто такі українці. Я буду поводитись так як каже мені моє сумління.

Жстокий вислід скрінінгу викликав загальне співчуття. У всіх таборах тої округи вивішено жалібні прапори, вислано до головної кватири американської військової влади й УНПРА письма із жаданням перевірки справи й переведення нового скрінінгу. Виїхала й депутація й найповажніших громадян, навіть табори литовські, естонські висказали свої співчуття й солідарність...

Однак всі ці заходи не багато допомогли. Ледви 120 осіб ажно до ксв разо ДП, а решта 540 осіб мусіли з табору. Це був перехідний німецький

мешкання і працю в місті, буде могли лишитися в Авгсбурзі, хто ні, того дадуть на село на господарську працю у німців.

Та люди не опускають рук. Не даром за нами кілька років війни, каторжної роботи по фабриках а то й концентраційних таборів. Зараз же зорганізовано самопомогу. Перша поспішила з скромною поміччю українська Санітарно-Харитативна Служба, Суспільна Опіка, організується збірка на допомогу театральній дружині, родинам з дітьми, старшим, заслуженим людям. Як мурашки не покидають зруйнованого гнізда а зразу ж беруться до його відбудови, так само й наші таборяни організують самопомогу а водночас продовжують далі свою культурну працю.

Жива ми, непоборна нація!

Але ще на цьому не можна поперестати. Треба думати, що далі буде. Здорові, молоді люди з охотою йдуть на працю до Англії, до Белгії й де трапиться. Але що буде із старшими? Що з матерями з нелітніми дітьми? Що буде із заслуженими громадськими, науковими старшими робітниками, робітницями що все життя й сили віддали своєму народові? Яка доля жде їх? Над цим треба поважно застановитися і щось робити доки час, в першу чергу нашої заморської імміграції. Цеж все люди ще вповні духових сил, активні працюючі, хібаж не дозволимо їм пропадати десь у німецьких домах для старців чи домах притулку. Оце поважна й не легка до розв'язання проблема — яку однак муситься чесно, позитивно розв'язати.

О. К.

ДОЛЯ СКИТАЛЬЦІВ

У часописі Українська Трибуна з Мінхен (в американській зоні Німеччини) читаємо:

Хто забере непрацездатних?

Коли стали відомі точні умови набору робітників до Белгії й Англії, прийшла сама собою до голови кожного з нас думка: “Ну, гаразд! Після трьох місяців кожна молода людина — робітник у Белгії чи Англії забере до себе на утримання свою рідню. А хтож забере тих старих, малолітніх і непрацездатних, що не мають таких молодих людей на роботах закордоном?”

Правда, СХС подумала над тим і організує для таких людей допомогну акцію. Але — це ще мало. Перше, така акція і в найширших розмірах, не забезпечить усіх задовільно; а друге, т про остаточний виїзд їх європейсьб тільки з Німеччини, що поки-

УКРАЇНСЬКИЙ ПЛАСТ НА ДЖЕМБОРІ МИРУ

У ювілейному році 35-ліття існування Українського Пласту треба відзначити участь українських пластунів у міжнародному зїзді скавтів з цілого світу на Джемборі Миру в Муасон (Франція).

Початкове холодне, стримане відношення до українських пластунів, як до зовсім нових у великій скавтовій рідні, перемінилось у правдиву симпатію та приязнь.

Незабутнє враження лишилось по українській Службі Божій для чужинецьких скавтів, які забажали запричащатись у греко-католицькому обряді що були в числі понад 200 осіб. Потому були перші виступи українських пластунів: три точки на спільній ватрі підтабору Зодіак, і врешті переведення самостійної ватри для цілого підтабору. Ця ватра напевне, залишить для обох сторін як найкраще враження. До програм, приготованої українськими пластунами, долучилися ще французькі скавти, а їх хор “Пті Шантер” був надзвичайно гарним доповненням програми.

Наші пластуни скористали на Джемборі дуже багато. В атмосфері взаємних зацікавлень і співпраці, навязалися правдиві вузли пластового братерства.

Майстерно й з великою винахідливістю та доцільністю, розбудовані табори різних скавтових делегацій дали змогу зазнати з різноманітними ділянками пластової піонерки та іншої пластової майстерності.

Українські пластуни виступали на Джемборі Миру, як окрема делегація, з усіми відзнаками Українського Пласту, й були задоволені зо своєю участю на Джемборі Миру.

Участь українських пластунів в Джемборі треба завдячити в першу чергу матеріальний допомозі Українських Допомогових Комітетів Канади та Америки, які дали по 2,000 в харчах і готівкою, і сердечній допомозі у здобутті різних формальних дозволів визначних українських промадян в Парижі.

що такої можливості для них немає.

Зачуваю, що вже місяць тому на терені одної області члени СУМ, що виїждять на роботу, а не обтяжені своєю родиною, зобов'язались кожен забрати після трьох місяців праці одну малолітню чи старшу непрацездатну людину.

Але чомусь не помічаю, щоб цю шляхетну ініціативу гуртка СУМ хтонебудь піддержав.

Ярослав Дзиндра.

НАШІ ІДЕЇ ПОНЕСЛИСЬ ЗА ОКЕАН

(Лист з Європи)

Дорога пані Редакторко!

Оце знову, втретє вже, держу в руках число "Нашого Життя", і думки клубляться знову, біжать у минуле, турботно спинаються на сучасному, вилітають у замрячене майбутнє. Жіночий журнал.... І знову з'являється тиха львівська вуличка, так і названа Тихою; мала друкарня, де стукотять лінотики, викінчуючи останні сторінки нашої імпазантної „Жінки", що зробить зараз місце своїй молодшій синьоокій сестрі, "Українці". Числа наші збільшені, бо саме вчора закінчився наш краєвий зїзд: 150 передових представниць жіноцтва з цілого краю слухало звідомлень референток Централі і звітувало про працю на місцях. Фото із засідань зїзду, вибрані найкращі знімки з безчисленних курсів, районних зїздів, найрізноманітніших імпрез, легкі гутірки на життєві, педагогічні та господарські теми, популярні статті до роковин наших письменниць і письменників, детальний щомісячний план праці у всіх ділянках — усе приготоване до ломки. Наш молодий популярний журнал гідно крокує поруч нашої репрезентанки — "Жінки", де формується світогляд сучасної жінки, матері, громадянки, людини, й де прокладаються головні напрямні нашої громадської роботи.

А тепер... Усе те знищене, усе перестало існувати. Усе залишилось тільки у далеких, як сон, спогадах тих замучених там, та у наших власних, нас — бездомних мандрівників.

А однак — ні, воно не пропало. Наші змагання, наші ідеї понеслися туди, за океан, вселилися в душі інших українських жінок, і живуть, діють далі.

І знову беру в руки журнал і ще раз читаю про дружню радісну працю в ім'я невимрущих вселюдських ідеалів за які боролись ми, знову мене зогрівають теплі слова, що виявляють розуміння тісного зв'язку між усіма українськими людьми, де вони не жилиб.

Пишете, дорога пані Редакторко, в одному з чисел Вашого — якже дуже цінного тепер для всіх нас — журналу, про ролі "Нашого Життя", як єдиного українського жіночого журналу на світі. Його ролі ще більша, якби здавалося. Цеж він має прокласти шляхи крізь моря й континенти скрізь туди, де опиняться хочби найменший гурток поселенців-жінок, цеж він має знов об'єднати нас в одну велику жіночу громаду. З кожної сторінки Вашого журналу видно, як пре-

красно Ви розумієте загальнонаціональне змагання такої жіночої організації: вона має бути тим акумулятором жіночих сил, які віддають себе на службу великому національному колективі, тим оновлювачем національного життя через оте вічно молоде, ідеалістичне, що є у кожній справжній жінці.

Можу сказати Вам накінець: жіноцтво сучасної еміграції зберегло всі дані на те, щоб з свого боку сповнити таку ролі. В моїх мандрівках по Австрії я жила рік у таборі в Каринтії, де 85 процент жінок це були селянки, потім перебувала довший час у іншому таборі, в Тиролі, де є зо 50 процент інтелігенток. І тут і там я спостерігала тесаме: наша емігрантка, як і на батьківщині, віддана мати, її сімейний інстинкт заставляє її створювати ілюзію затишної домівки у найбільш запущених місцях випадкового перебування, — а разом з цим ще зросло в неї зацікавлення до громадських справ, бо тепер ще більш ніж коли вона розуміє, що доля одиниці тісно й нерозривно зв'язана з долею загалу.

На цьому дозвольтє закінчити мого листа. В дальших я постараюся змалювати Вам наше життя в його справжніх живих кольорах. Бо життя має всі кольори і тут, на еміграції, від білого дитячих пелюшок аж до чорного колу смерті.

Прийміть моє дружнє вітання та найкращі побажання Вашому журналові,

Марія Струтинська

б. редакторка "Українки" у Львові.

АЙРИСЬКІ СТИПЕНДІЇ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

о. Микола Когут, ЧСВВ, з Канади, відвідав у Дабліні, в Ірландії, прем'єра Імона де Валєру, який обіцяв 30-40 стипендій для українських студентів.

КОРНІЙЧУК "ЗАНЕПАВ"

Большевицький московський письменник Константин Сімонов пише, що письменник Корнійчук "занепав наслідком своєї особистої неспроможності".

Каже Сімонов що у драмі "Фронт", Корнійчук не зумів так по мистецьки представити героїв червоної армії як представив негативні типи.

4,000 СВЯЩЕНИКІВ І МОНАХІНЬ НА СИБІРІ

Європейська преса подає що совітський уряд заслав на Сибір 4,000 католицьких священиків і монахинь.

Крісло в українському стилі проекту й виконання пані Марії Хомин.

АВТОМАТИЧНИЙ ЛІТАК

Американський армійський 4-моторовий літак перелетів з Ньюфавндленд до Англії без пілота.

Механізм літака так удосконалений, що наставлення при вилеті контролює й веде його всю подорож аж до назначеної мети.

НАСЕЛЕННЯ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ 143,000,000

Цензусове Бюро у Вашингтоні подає, що у квітні цього року Злучені Держави мали приблизно 143,311,000 населення, у тім коло 1,250,000 у збройних силах.

За останніх 7 літ населення збільшилось на 7.9 процент, або 10,392,000 людності.

ВІДЗНАЧЕННЯ СТАРОЇ ЛІКАРКИ

Ньюйорська Академія Медицини відзначила дра. Алісію Гамилтон з Гедлайм, Конн., золотом статуєткою й нагородою 1,000 доларів.

Др. Алісія Гамилтон, яка має 78 літ, заслужилась багато своїм безупинним трудом і заходами для охорони здоров'я індустріальних робітників.

60,000,000 ПРАЦЮЮТЬ

Тепер у Злучених Державах, таксамо як в часі війни, 60 мільонів осіб зайняті зарібковою працею.

У серпні прибуло до армії працюючих ще 400,000 нових робітників і робітниць.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

в серпні й вересні

Річна вкладка і організаційний фонд:

Від. 28, Ньюарк,	20.00	5.00
Від. 36, Шикаго	20.00	5.00
Від. 40, Аллентавн	20.00	5.00
Від. 49, Боффало	20.00	—
Від. 52, Філадельфія	20.00	5.00

Пресовий фонд Нашого Життя

Від. 28, Ньюарк, Н. Дж.	10.00
Від. 40, Аллентавн, Па.	5.00

Видання творів Лесі Українки:

Від. 23, Детройт, Міш.,	50.00
Ангела Банах, Філадельфія,	5.00

Передплати прислали:

Пелагія Гришко, Аллентавн	6
Марія Колісник, Вунсакет	5
С. Чапельська, Елизабет	3
Анна Брудна, Шикаго	2
Павлина Будзол, Детройт	2
Марія Сена, Детройт	2
По 1 передплаті: Евдокія Кахнер і Марія Прокопович, Детройт, Міш.; Анна Ментус, Шикаго, Ілл.	

Junior League Section

Cultivating and Modernizing Ukrainian Culture

By Mildred Milanowicz

(Address delivered at the 10th Convention of UYL-NA held over the past Labor Day weekend at Hotel Benjamin Franklin, Philadelphia)

Your presence here today presages wonderful days ahead for Americans of Ukrainian descent. By your presence here you give open acknowledgement to the fact that one purpose of the Ukrainian Youth's League of North America, which is to foster and cultivate Ukrainian culture here in America, has your approval, your backing. By your presence you show that Ukrainian culture will be preserved, at least in this free country of ours. Because you, the young people and the older young people of today, are better equipped to carry on the cultural traditions of our forefathers to higher and more brilliant heights. You today represent an age vastly different from the one to which our immigrant fathers and grandfathers belonged from a quarter to a half-century ago. Then, plagued by unfamiliarity with the spoken language of the country, by economic instability, lack of education, technical skill, by poor means of contact, plagued by dissension,—they still showed their good American citizen material, by pitching right in, utilizing their pioneer resourcefulness to build themselves a good life and to preserve their cultural traditions for themselves and their children. Because of them, today we go to our own churches, our national homes, or club houses, we sing in fine choirs, give concerts, present our dances, plays, exhibits, we read our own newspapers and books, enjoy protection in millionaire fraternal orders, belong to cultural organizations, attend fine educational schools and colleges. We enjoy these things no matter what walk of life we have reached. All of these are the result of the endeavors of our handicapped immigrant fathers.

Now it is your turn to make your mark. With your better education, your technical skills, developed talents, your better economic status, better contacts with sources of information and reference, like newspapers, radio, movies, travel — you have developed a broader outlook on things, have a newer, higher sense of values, you use a finer gauge in measuring things, in

short, from you, we can expect wonderful things.

Simpler Today

It is much simpler for you today. You have a good record back of you, from past achievement established by your parents and even by you. By this time, Americans know Ukraine and Ukrainians fairly well. They are acquainted with our culture from admiring our music and dance performances at several World's Fairs, from listening to concerts over the radio. They know of the high standing of our various institutions, such as churches, schools, Leagues and fraternal orders. Statesmen, too, have become acquainted, through the work of our Congress Committee, the Relief Committee, through various publications in English by our cultural committees, about Ukraine's history and her aspirations to freedom. Finally, they could not help but learn of Ukraine from listening to the radio during the past war, when they heard how the First and Second and Third Ukrainian Armies were throwing their weight around the battlefields of Eastern Europe, making it count in the scales of victory for the Allies.

Yes, your job will be much simpler — the odds are all on your side.

But your work in the days ahead won't be easy. You won't mind that, being descended from people who enjoy work and its accomplishments.

Your task now, is to take stock of what you have and go on from there. Right now, circumstances seem to have made this period mark a new beginning. The war, having forced us to curtail most of our Ukrainian cultural activities, has also given us this opportunity to make a new beginning. Some of you, fortunate in belonging to progressive communities, have already taken over the reins in your local clubs, your national homes, your church committees. You are already thinking of your recent successes with youth concerts, dances, new business methods in running your organizations. Most of you came here to have the opportunity to

show what are your methods of work. Some of you know that you need fresh ideas, methods of improvement, ideas of modernizing.

All of you, I feel sure, although you have been enriched by Ukrainian culture as handed down by our fathers, here, feel that it needs more clarification, revitalizing, modernizing. We all seem to have a feeling of staleness in our taste of Ukrainian culture, and some have decided to do something about it. That is good.

So you came here today. Looking at our modest little Ukrainian Art Exhibit, you are no doubt pleased to find that our Ukrainian culture has been developing all the time, up to present. You find that all we need is the opportunity like this, to exchange thoughts and ideas, to find out that we have modern art, modern music, modern folk art in our Ukrainian culture too. Today you can take home books on Ukraine and Ukrainians. You can go home to your choirs, your dance groups, your arts clubs and see them through new eyes, detect more easily the changes that can and should be made.

Learning Ukrainian

But if we are to make plans here to help you put these changes into effect when you go home, we may as well be honest at the outset and admit that we, like our first immigrants, need to overcome a handicap before making these changes and improvements. We too, like our first immigrants, are handicapped by the language problem. Whereas our fathers had to learn English, we, the newest generation of Ukrainian Americans must learn Ukrainian. We are forced to do this, because even those who are conversationally familiar with the language, will find, on catching up with our present day culture, that the Ukrainian language has made such great developments in recent years that it is almost unintelligible to us now. The form which we learned in this country seems almost primitive compared to the form used in the present-day publications emanating from European sources.

We shall have to admit too, that too many of our young people do not understand the Ukrainian language at all, which explains their hesitancy or their inability to join our youth activities. It would be a national crime

(Continued on page 7)

THE ACTIVITIES OF THE UKRAINIAN JUNIOR LEAGUE

Akron, Ohio

With the installation of new officers, the Ukrainian Junior League of Akron, Ohio, Branch 51 of the Ukrainian National Women's League of America, opened its activity for the 1947-48 season.

The retiring president, Miss Sophie Kudera presented the new president, Mrs. Ann Zepko McGowan, the secretary, Miss Mary Kowalik and the treasurer, Miss Theresa Taras.

The Akron Junior League has grown considerably since its organization in February, 1946. Its present membership numbers 40 with plans under way for another membership drive. The organization has been very active in American-Ukrainian life. A Parent's Day program given several months ago remains the chief topic of conversation among the older generation. Entitled "Half na Piv" and written and produced by the Junior League members, the program mixed with Ukrainian and English languages to an unrecognizable but very enjoyable state. Folk dancing, choral singing and the distribution of gifts to all parents present rounded out the program.

A member of the Ukrainian Youth's League of North America, the Junior League is planning to combine its efforts with the U.N.A. 180 Youth Branch of Akron, in sponsoring a card party. The entire proceeds of this affair shall be donated to the fund currently being established by the Youth League to aid the displaced persons in Europe.

The program planned for the coming year includes the continuation of reports on Ukrainian history. After listening to a report on one period of Ukrainian history, the members engage in a lively and interesting discussion.

The Junior League transferred its headquarters from the Y. W. C. A. to the newly organized International Center where meetings are held the third Wednesday of each month. The League will welcome any American-Ukrainian girls interested in joining.

Genevieve J. Zepko.

Action may not always bring happiness; but there is no happiness without action.

Disraeli.

On the Ruins

A Dramatic Poem

by

LESYA UKRAYINKA (Larysa Kosach-Kvitka)

Translated from the Ukrainian

by

DR. PERCIVAL CUNDY

All Rights Reserved

(Continued)

SINGER: In vain I strive to call to mind the words
Of Jeremiah's lamentation but
I cannot do so, for my memory fails.

TIRZAH: Try not, then, to recall, compose thy own.

SINGER: Ah, sister, no! That would presumption be!
Dost thou not know whose harp this is I hold?
'Twas Jeremiah's once, and he in turn
Received it from Isaiah, who, 'tis said,
Obtained it once from one of David's house —
Perhaps e'en David may have played on it
While singing psalms unto Jehovah's praise.
Those psalms of David's I remember well,
But how may one sing them in days of shame?
Isaiah's prophecies are not fulfilled,
Peace has not come, Messiah has not appeared —
Let his songs pass into oblivion,
Let them not vex us Jeremiah, though,
Was our last prophet, who in ruins sang.
Let him then live again upon these strings.
If thou couldst but have heard how he wept here
With mighty voice amidst this ravaged waste!
The ruins then responded to the sound,
And e'en the stones wept at the prophet's voice.
And when the prophet, in an iron yoke,
Was led a captive from Jerusalem,
Against the ruined altar first he smote
This harp, then cast it shattered on the ground.
And then it lay there long, long years, till I
Came here one day while seeking wood to burn,
And midst the ashes cold discovered it,
A sacred relic of that man of God.
I gathered all the fragments I could find,
Arranged and patched them up — the harp is small,
But in it not a single piece profane.
I found the strings — a pity, not quite all —
All tangled and all coated thick with rust.
I cleaned and straightened them as best I could,
Restrung the harp, and, as you see, I play.
(He thrums the strings to demonstrate their timbre)
They sound a little weak, but yet these strings
Once sounded 'neath the hands of those most pure,
Most holy prophets unforgettable.
There is not one new string among them all,
All old . . . a shame, that so many were lost.

TIRZAH: The harp lacks, strings, the singer too, lacks words.
Thou hast told me, how to the prophet's voice
These ruins once responded. But I heard
How thou, the singer, wouldst the echo be
To these same ruins here. Give me the harp!
(She takes the harp from the hands of the astonished singer)
These sacred ruins serve but to our shame!
Once living, these strings groan but heavily
Beneath the dead touch of thy soul as dead.
The living words, like wind among dead leaves,
But rustle to the fruitage of thy lips.
I challenge thee, O relic sanctified —
There still may be some miracle by God,
That shall for thee find a more worthy hand,
And wake in thee, not merely tinkling sound,
But thy eternal soul. Till then, repose!
Now let the sacred river guard thee well!
(With a wide swing, she casts the harp far into the Jordan)

SINGER: O maniac! Possessed! What doest thou?

TIRZAH: Find for thyself new words, new strings, or else
Keep silent — for the graveyards do not sing.

SINGER: Help, help! A holy relic will be lost!
(With loud lamentations, he rushes toward the Jordan, followed

by some of the people who have started up at his cries)

SINGER: Help, help! A holy relic will be lost!

SINGER: Swim after it! Lay hold of it! Catch it!
It's sunk down to the bottom! . . . Bring a net!

FISHERMAN: It's sunk right down! Too bad! No use to seek —
Thou'lt never reach the bottom here . . . too deep.
(He shouts to the Singer, who is preparing to plunge into the river)
Stay there, turn back, or thou wilt drown thyself!

SINGER (rushes at Tirzah followed by a crowd of awakened people)
And likewise, I'll drown thee, thou criminal!

VOICE (from the crowd)
Come, drown her! drown her! She hath dared to cast
A relic of God's Zion in the stream!
(They drag Tirzah toward the river, tear her garments, spit upon her, the fisherboys throw handfuls of mud at her, while others tie her hands)

YOUNG SAMARITAN PROPHET (comes running from a tree beneath which he had been praying)
Help, men of Israel! Behold these Jews
Are trying here to drown a guiltless maid!
(Samaritans run hither from all directions, fight with the Jews and release Tirzah)

SAMARITANS: To drown a maid? Wherefore? What is her crime?

JEWS: 'Tis sacrilege!

SAMARITAN PROPHET: A worthless set of strings!
(The Samaritans laugh, the Jews rage, the fight becomes hotter. A Levite stands to one side looking calmly on)
(To be continued)

CULTIVATING AND MODERNIZING UK- RAINIAN CULTURE

Continued from page 6)

to bar this large group from enjoying their rightful heritage of Ukrainian music, literature and art. True, steps have already been taken to remedy this situation in some localities, but its effects will not be felt for several years yet. In the meantime we have thousands of young Ukrainian Americans of numerous talents and skills who would like to join our ranks in furthering Ukrainian culture, but hesitate to do so because of the language barrier.

Even for those who understand Ukrainian and are eager to use their new talents in developing our arts find, in doing their necessary research work, that the language barrier stops them too — no dictionaries. True too, there will be a good English-Ukrainian dictionary, we hear, but that will not materialize for several years.

You have probably encountered this problem in your own home town, when organizing some Ukrainian cultural activity. Perhaps in producing a Ukrainian operetta, like the one staged in New York last May at the Ukrainian Music and Dance Festival. You have any number of young people with traditionally fine singing voices, ready and willing to sing in the choruses. You have excellent professional soloists from whom to choose for your main roles. Time comes to learn the words. Too many cannot read Ukrainian. The words must be written in phonetics. You need authentic research material for your story. Old books in libraries here on the subject of folk cus-

toms of the period you are investigating are written in Ukrainian. There are, of course, Ukrainian intellectuals in the vicinity always willing to help you out with explanations, but they cannot live forever. You need authentic costumes. Research again. In Ukrainian books. All proving that we need an authenticated source of material on Ukrainian culture — in English.

Despite your difficulties, you are pleased to find that hosts of talented young musicians, writers, designers, artists, and even technicians, like electricians, make-up men, costumers, stagehands — are all eager to offer their services, giving rise to the certainty that fine productions can be staged by Ukrainians.

Also in the music field — take the simple case of a new club whose members are mostly teenage Ukrainian Americans. They want to learn Ukrainian songs, to sing for the pure enjoyment of singing. Almost all members cannot read the Ukrainian language and some do not know where to obtain copies of songs. The Youth's League can help establish a center for distributing community folk song books and even choral compositions.

(To be continued)

Perhaps the most valuable result of all education is the ability to make yourself do the thing you have to do when it has to be done, whether you like it or not.

Huxley.

* * *

Those who have stood out for the better and higher values in this world have always had to tread the rough way. There is always opposition from the selfish.

George Matthew Adams.

ВИШИВКИ

Здавалосяб, що про вишивки нема що говорити. Всіж знаємо, що скрізь по наших селах здавна вишивають сорочки, спідниці, запаски, перемітки. Ніхто й уявити собі не може української сорочки без вишивки, мережки чи якоїсь стебнівки. Бачимо ті вишивані й мережані прикраси і проходимо попри них без особливої уваги. А над вишивками варто застановитись, бо вони є багатим виявом української народної творчості та переходують первістки мистецької культури глибокої давнини.

Розглядаючи вишивки, ми зразу зауважимо, що вони є відмінні та властиві для кожної округи. Легко можемо виділити поодинокі типи вишивок, нпр. гуцульські, бойківські, лемківські, буковинські, поліські, полтавські, волинські, покутські й інші. Можемо навіть розділити їх більш подрібно й вибрати окремо — сокальські, товмаські, яворівські, борщівські, долиньські і т. д., а навіть з поодиноких місцевостей, нпр. на Гуцульщині — ворохтянські, ріцькі, жабівські, космацькі. Отже кожна округа, навіть село, саме у вишивках виявляє свій особливий смак, свою відрубну моду.

Вишивки поодиноких округ різняться між собою рисунком узору, способом виконання, добром красок, розміщенням на предметах. За зображеннями відрізняємо вишивки квіткові й геометричні. Денеде подибуємо й тваринні мотиви — пташки, олені, метелики. Найбільше маємо геометричних вишивок; вони є скрізь у всіх околицях. На Гуцульщині, Поліссі, бойківській верховині — тільки такі; в інших околицях виступають поруч з квітковими зображеннями. Поодинокі вірці мають свої назви.

Коли приглянемо виконання вишивок, вирізнимо багато способів вишиття: низинка, хрещики, гаптування, вирізування, мережання, шиття позаігольне, ланцюжком, галузкою, стебнівкою й багато інших. Найбільш поширені способи — це мережання, низинка й хрещики, які в останніх часах заступають доволі часто гаптуванням. Дуже цікаве й давнє є низинне шиття, яке виконують на спосіб ткання.

В доборі красок найбільш поширена сполука чорної та червоної краски. Багато вишивок, особливо давніх, є одноколірові: червоні, чорні, або шиті сирими воскованими нитками. Вони виступають на Бойківщині, Поліссі, призбручанському Поділлі, Яворівщині. Поруч одноколірових маємо вишивки дуже барвні й живі, поширені особливо у південно-

східних околицях Галичини й на Буковині. В новіших часах стали поширюватися щораз більше вишивки різнобарвні, які в багатьох випадках заступили давні, вартісні й типові для околиці зразки, та на місце чистого й прозорого вишивкового рисунку внесли барвну пестроту без смаку й застанови. Цим причинились до обезцінення вишивки.

Розміщення вишивок це дуже важна річ. Від приміщення залежить якість вишивки. На окремих речах, а то й на одному предметі, нпр. на вуставці, підполіччі, дудах, рукавах, погрудках, ковнірі, пазусі, лиштві, швах сорочки — є різні вишивки, застосовані до місця величиною, рисунком, виконанням, красками. В різних околицях стосують вишивки різно; денеде їх багато, денеде буває лише одинока вузька вуставка нпр. на Бойківщині, Яворівщині, Лемківщині, Тернопільщині. Знову на придністрянському Поділлі, Покутті і Буковині, Подніпров'ю, маємо дуже багато вишиття, яке вкриває цілі рукави, погруддя, плечі, приділ сорочки відповідно дібраними й розміщеними зображеннями. Тому дуже прикре явище що в останніх часах поширене недбале й невласне розміщення вишивок на предметах народного вбрання й хатнього вжитку. На рукавах сорочки нпр. вишивається всякі узори здовж і попереку, які зовсім не годяться з собою, на запасці-фартушку, який звичайно не буває взагалі вишиваний, хіба лише вузькими пасочками й мережками — дається широкі поперечні вишивки на цілій поверхні. Це безперечно вимагає багато праці, часу й грошей, та рівночасно свідчить про занепад вишивкового мистецтва, смаку й стилевості. Не кількість різних узорів і барвних ниток, але добір узорів і красок, майстерне виконання, поміркованість і властиве розміщення творять вартість і красу української вишивки.

Українське вишивкове мистецтво має глибоку й світлу традицію. Воно живе й сьогодні у повному багатстві та красі. Нашим обов'язком є зберігати його, плекати й розвивати. Можна це досягнути через докладне пізнання народних вишивок у всіх їхніх регіональних відмінах, через вивчення техніки й стилевості вишивок поодиноких типів та округів, через зберігання й пошану для давніх, традицією захованих зразків, через обдумане, помірковане й доцільне стосування вишивок до народного вбрання й інших ужиткових предметів.

Ірина Г-ла.

ЯК ПРАЦЮЮТЬ УКРАЇНСЬКІ СКИТАЛЬЦІ В АНГЛІЇ

Часопис "Українська Думка" в Лондоні помістив такий допис:

Село Кавнтон, у провінції Нотінгем—оце наше місце праці.

Група українських робітників, в числі 50 осіб, приїхала тут із одного із переходових таборів на працю в сільському господарстві.

Кілька будинків біля села будовані на одну моду, носять назву "гостелів" — це наш новий дім.

По довгім збірнім житті в таборах тут на перший погляд видалося багатьом трохи за спокійно, тихо аж сумно, не диво, між привикли до не дуже то нормальних життєвих обставин по таборах в Німеччині.

По кількатижневім побуті при праці ми помітили, що тиждень має має "легкі й тяжкі" дні — тут кожний розрізняє суботу й неділю від інших днів тижня — а правду кажучи, ще недавно в таборах цієї різниці мабуть ніхто не помічав.

До "тяжких днів" мабуть належить понеділок, не дивно, цеж перший день по суботі й неділі.

П'ятниця — це день виплати грошей — досить веселий день, робітник відчуває, що він вже повновартісна людина, яка не живе коштом других, але трудом своїх рук — працює для себе і має надію на свою кращу будуччину.

Праця в сільському господарстві майже всюди однакова,

поляють буряки, картоплі, збіжжя, носять і возять сіно. Праця здорова, всюди багато свіжого повітря. Початок одначе не був для всіх так дуже рожевий, було багато таких, що їм вперше прийшлося працювати на рілі, ну й майже у всіх за час "опіки тьоті УНРРІ" дещо шкіра на руках потоншала, зараз вже всі привикли, руки стали сильніші і всі чуються бадьорі й здорові, як колись у себе вдома.

Більшість робітників працює індивідуально по фармах. Є також малі групи по 5—10, які працюють гуртом по більших фармах.

В "гостелі", в якому мешкаємо — харчуємось. Харчі поживні й добрі. Вільні від праці хвилини проводимо різно: одні вчаться англійської мови, читають газети, книжки, інші (звичайно молодші) проходжуються по тихих вуличках села, тут зустрічаються із мешканцями села. Ці дуже ввічливі, й хоч тяжко, всеж таки з кожним днем краще навіязуються у нас з ними розмови та гарні товариські взаємини, а головню спільні гутірки багато допомагають для засвоєння англійської мови.

Так як тиждень має понеділок і суботу, так день має ранок і вечір, — ранок всіх будить, кожний спішить до свого місця праці — у вечорі у гостелі гамірно, весело, часом чути пісню, робітники приїхавши з праці діляться враженнями всі задоволені, веселі — всі знають, що праця це гарантія будучності.

Б. Г

З вистави українського мистецтва на Зїзді Ліги Української Молоді, у Філадельфії. Сидять студентки Академії СС. Василіянок з Факс Чейз, які недавно прибули зо скитальщини.

СВІТОВА ЖІНОЧА ОРГАНІЗАЦІЯ

У Філадельфії відбулась у днях 5-12 вересня перша після воєнна конвенція світової жіночої організації Міжнародної Ради Жінок. На зїзд приїхали більш як 1,000 делегаток Національних Рад з 25 країн. Нарадами Зїзду проводила дотеперішня голова організації, баронеса Пол Боел, з Брукселя, в Бельгії. Пишна й важна праця йшла одночасно в комісіях, в яких працювала також одинока українка панна Ганка Романчич з Національної Ради Жінок Канади.

Зїзд прийняв Декларацію Принципів, яка звучить:

1 — Міжнародна Рада Жінок підтверджує ще раз свій рішучий протест проти війни й наїзду у всякій формі.

2 — Засуджує злочини проти людства й проти гідності особи в неупорядкованих міжнародних умовах перед, під час і після війни, й вважає визнання й запоруку людських прав основною умовиною для збереження миру й для встановлення правління закону.

3 — З уваги що міжнародні суди визнали організацію агресивної війни за злочин, Міжнародна Рада Жінок взиває усіх жінок світу жадати, щоб міжнародні спори вирішували міжнародні суди.

4 — Рада підтримуватиме всією своєю силою Об'єднані Нації у їхній праці щоб встановити й зберігти справедливий і тривалий мир.

5 — Рада жадає більшої й більш активної участі кваліфікованих жінок у владі держав, і взиває жінок до активнішої участі у виборах, як у голосуванні так і в кандидатуванні.

6 — Рада протестує проти релятивного браку жінок як членів у різних комісіях Об'єднаних Націй.

7 — Рада ще раз повторяє свій принцип "рівної здатності, однакової відповідальності", й "рівної плати за рівну працю".

8 — Рада підтверджує свою віру в ідею, що її підтримувала майже 60 літ — об'єднати жінок цілого світу, без різниці раси, національності, віри й класи, щоб допомогти для добробуту особи, сім'ї й людства.

9 — Вкінці, Рада запевняє про свою рішучу постанову дати беззастережну підтримку своїй конструктивній силі для розв'язки всіх людських проблем.

Також прийнято резолюції, між ними одну про підтримку Світової організації, з рамені Об'єднаних Націй, й другу у якій зїзд усі уряди щоб підтримували Міжнародну Організацію (IPO), теж з рамені цих Націй, і щоб окремі країни прийняли відпо-

відне число осіб які не можуть вернутись додому, а які повинні одержати паспортів Об'єднаних Націй.

Делегатка з Данії, Фанні Ульфбек сказала, що 1,000,000 скитальців які ще досі є у таборах, є способні працювати й хотять заробляти на прожиток у нових краях, і що це було б більш економічно для націй прийняти їх як імігрантів ніж далі давати їм харчі й одягу у таборах.

Інші резолюції відносились до освіти, фільмових образів та інших питань.

Конвенція вибрала новою президенткою Міжнародної Жіночої Ради Жінок дра Жанну Едер, відому провідницю жінок у Швейцарії. Вона родом американка, тепер по званні відома лікарка операторка в Ціріху.

Централь Міжнародної Ради Жінок тепер буде перенесена з Брукселя до Ціріху.

Нова голова світової жіночої організації сказала, що конвенція "зробила дещо, але не досить". Тому вона взивала делегаток, щоб вернувшись додому, старались вибрати до Національних Рад таких жінок що найкраще служитимуть організації.

Вона апелювала до жінок щоб усі вони помагали скитальцям, де вони не були б і куди вони не йшли б; щоб піддержали заходи учительок у здобуванні відповідних платень; й щоб змагали до встановлення свободи інформації як найкращого засобу для міжнародного порозуміння.

Вкінці, казала др. Едер, мусимо розвинути поняття миру — не як відсутність війни, але як поняття позитивне що запалить народи світу до позитивної акції.

Інші делегатки остерігали, що "шумні резолюції" звичайно після ухвалення забуваються, а іноді й тонуть у морі міліонів.

Всеж делегатки з усього світу розїздилися додому з надією, як казала делегатка з Англії Лейді Нанбернгольм, що найтяжчі часи проминули, а тепер прийде "другий подув вітру", уже лекший.

Нарадам прислухувалась, як гість, пані Анна Сивуляк, голова Окружної Ради Союзу Українок у Філадельфії, й предсідателька Стипендійної Комісії СУ. Ступ на ці наради дістала за якої голови Філадельфійської федерації Жіночих Організацій де Окружна Рада СУА є членом.

«НІЙ НАГ
НА ПРЕСОР
іашого Життя»

Др. Жанна Едер, нова голова Міжнародної Ради Жінок

Савеля Стечишин

Читаймо

Осінні господарські роботи на укінченні. Приходять довгі зимові вечори, а з ними відпочинок по праці. Літом відкладалось не одну добру книжку на бік, а може й часописи. Не ставало часу на читання. Та ось тепер по праці хочеться здігнати читання тої зложеної купки різної літератури, що тиждень з тижня прибирувалась і чекала своєї черги.

Подумаймо тільки, які ми щасливі, що живемо у віці, в яким до книжки мають доступ всі, бідні й багаті. Колись цього не було. З розвитком друкованого слова й найбідніша людина може здобути собі знання, освіту через друковане слово у книжці чи в часописі. Не дивно, що книжку називають великою приятелькою та учителькою людства. Такою вона

й є. Українці з пошани до книжки відложили навіть місяць жовтень як місяць книжки. На таке прилюдне свято книжка собі вповні заслужила.

Нині цілий світ цінить книжку. Держави та різні приватні підприємства видають великі суми грошей на книжки, бо книжки підносять культурний рівень народу. Коли народ читає, то й думає, а коли думає то стає народом освіченим. Тому й народні керманічі не жалують грошей на видання добрих книжок.

Ми що змагаємо у всіх напрямках народного життя до освободження, повинні перш за все ширити гасла просвіти й науки між українським громадянством. Людина непросвічена є темна, покірна, боязлива. (Продовження на сторони 12)

УВАГА! ДЕТРОИТ! УВАГА!

23 відділ Союзу Українок в Детройт, Міш.

влаштовує

Кофорт і Бенке

З нагоди 15-ліття свого існування прекрасний

В НЕДІЛЮ, 26 ЖОВТНЯ, 1947

в годині 3:30 пополудні

В САЛ НАРОДНОГО ДОМУ

при вулицях Мартин і Мишиген

ВСТУП тільки \$1.50 на концерт і бенкет

ДЕСЯТИЙ ЗІЗД ЛІГИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Українці в Америці повинні радіти успіху Десятої Конвенції Ліги Української Молоді Північної Америки, яка відбулась у днях 30 й 31 серпня та 1 вересня в готелі Бенджамин Френклін у Філадельфії, Па., при масовій участі делегатів і гостей.

Конвенцію відкрив Михайло Ёлко, голова філадельфійського конвенційного комітету. Після відспівання національного гімну о. Богдан Олесь провів молитву, а о. Іван Савчук сказав слово.

Осип Гурський, голова Ліги, представив делегатів та організації які вони заступали.

До проводу Конвенції були вибрані: адвокат Анна Чопик, з Бостону, председателька; Петро Кесей з Детройту й Степан Мусій з Філадельфії, заступники; Іванна Гарасим з Торонто (Канада) й Ольга Кахній з Детройту, секретарки.

На першій сесії вітали зізд молодий пластунок Ярослав Мадай і Володимир Коваль, які недавно приїхали з Європи і др. Михайло Кулик з Шикаго. Пополудні були дуже добрі доклади й вельми річева дискусія. Капітан Осип Лисогір говорив на тему "Молодь на роздоріжжі", Слава Сурмач "Кооперація праці української молоді в Злучених Державах і Канаді"; Маланка Милянвич "Плекання й модернізування української культури", проф. Григорій Герман "Значення нашої преси для молоді"; Євген Рогач "Українські скитальці ждуть нашої помочі", Теодор Шумейко "Наші позитивні й негативні признаки".

Під вечір були наради ветеранів під проводом майора

Михайла Дармограя, в справі створення організації американських ветеранів українського походження, з централею й філіями по цілій Америці. Жіночу секцію ветеранів заступала панна Анна Білій. Було коло 100 учасників.

З нагоди зізду улажено виставу українського мистецтва, на якій перший раз показано меблі в українському стилі, проекту й виконання пані Марії Хомин. На виставі були прегарні зразки килимів, дереворізби, вишивок і кераміки, які виставила Централь Союзу Українок Америки, Сестри Василянки і п-ні Степанія Пушкар. Виставу доповнили вироби молодих дівчат зі скитальщини що тепер учаться в Академії СС. Василянок у Факс Чейз. Виставив теж свої праці молодий графік Богдан Божемський, а п. Михайлюк прегарні зразки фотографій в колірах і побільшення до портретового розміру. Панове Божемський і Михайлюк недавно приїхали зі скитальщини.

Вечером молодь забавлялась на балі в салі Українського Американського Клубу.

На другий день, в неділю передполуднем, молодь була на Службі Божій. Пополудні був концерт "Парада Талантів", в салі Українського Клубу, в яким виступили: проф. Пилип Дубас з Філадельфії зі своєю смичковою оркестрою, Софія Оранжева, сопран, з Нортгемптон, Па., Козацький Хор з Філадельфії під проводом дра Степана Савчука, Петро Горшко, бас, із Френкфорду, Па., філадельфійський Хор під проводом Теодора Хоптяка, група танцюристів з Детройту, Міш.,

під проводом Степана Віхара й Михайла Огородника, Український Молодечий Хор Нью Йорку і Нью Джерси під проводом проф. Степана Марусевича.

Ввечері відбувся святочний бенкет в готелі Бенджамин Френклін при участі 700 гостей, яким проводив Давид Хмелик. На бенкеті промовляли Ралф Питман, скарбник міста Філадельфії, майор Михайло Дармограй, архієпископ Іван Теодорович, Микола Мурашко, голова Українського Народного Союзу, др. Володимир Галан, езекутивний директор ЗУАДК, Степан Шумейко, голова Українського Конгресового Комітету, о. Богдан Олесь, Осип Харина, від У Робітничого Союзу, др. Лука Мишуга, редактор Свободи, Олена Лотоцька, голова Союзу Українок Америки й редакторка Нашого Життя. Після бенкету був бал.

В понеділок, 1 вересня відбулись організаційні наради й ви-

бір нового уряду, до якого ввійшли: Капітан Данило Слободян, голова, Петро Кесей і Ольга Пастушек, місто-голови; Софія Демидчук, секретарка рекорд.; Теодор Шумейко, сек. фінан.; Осип Лисогір, скарбник.

КОМУНІСТИ ЗА ВОЛЛЕСА

Генеральний секретар комуністичної партії, Вільям Фостер, виставив "добре свідоцтво" Генрі Воллесові, заявляючи, що з усіх можливих кандидатів на президента комуністична партія прийняла-б Воллеса.

УБИЛИ ДЕМОКРАТИЧНОГО ЛІДЕРА

Болгарські большевики убили лідера демократичного руху в Болгарії, Миколу Петкова.

Він "провинився" тим, що не хотів зрадити демократичних принципів ради джабу з ласки большевицької диктатури.

ЗАХОДОМ 16. ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

— відбудуться —

„Спільні Уродини“

В НЕДІЛЮ, 12 ЖОВТНЯ, 1947

В НАРОДНІМ ДОМІ

при вулицях Мартин і Мишиген

ПОЧАТОК В ГОДИНІ З ПОПОЛУДНІ

У програмі концерту виступлять добре знамі артисти

Святочний реферат виголосить українка прибувша зі скитальщини

ВСІХ ГРОМАДЯН ЗАПРОШУЄ КОМІТЕТ

ВСТУП \$1.00

Дохід на добродійні цілі

ПРИЙНЯТТЯ ДЛЯ УСІХ

Л. П.

Бердичівська Ніч

(Дальше)

На дворі щойно сірів ранок. Нараз будять нас якісь вибухи, рєзриви, бомби чи то проми. В вагоні страшна констернація. Жінки не знають що це твориться, як собі це мають пояснити. Гамір, крики, спазматичні плачі, гістеричні сміхи ростуть з хвилини на хвилину, заглушаючи вибухи, вкінці цілий вагон, це одна маса, що ворущиться диковинними рухами й кричить неприродними голосами.

Лиш на нашому партері було тихо і опокійно. Бомби нас збудили зі сну, але загальна психоза паніки нас не охопила. Ми притулилися тісно до себе, витягнули вервички зроблені з тюремного хліба й молилися. Ми знали, що це дасть нам рівновагу, силу й гарт духа.

Ми не знали ще, що війна розпочалася. Про бомбардування думали радше, що це маневри. В кожному разі нам не було нічого тішитися, ні плакати. Ми знали, що коли війна, то наших братів, сестер, друзів по тюрмах не пощащать кати. Ми знали, що наша дорога також буде шляхом у повітря. Ми знали та кож, що бомба чи гарматна куля не має очей і неодного невинного потрапить, не один дім зруйнує. Отже у виду цього нам лишалася тільки щира, сердечна молитва. Може на дні душі ма-

ленькою іскоркою просвічувала нам надія на волю, але гасив її сейчас холодний розсудок, бо надто добре знали ми енкаведистів, щоб обманювати себе надіями на волю.

Такий стан у вагоні тривав досить довго. Було вже майже під полудне, як "чубарики" відкрили двері вагону і принесли нам по кускові хліба й кілька солоних оселедців на особу. Казали що це на цілий день. Воду обіцяли пізніше. Пильно стежили ми за змінами на їх ликах, щоб вичитати їх настрій, щоб дізнатися чи оправді на світі війна. Та де там. Вони грубі, заскорузлі, незмінні, без виразу.

Сидимо ми на "поверсі", лупаємо з луски оселедці, та годі їсти по шматочкові. Мудріші радять нам не їсти, бо після солоних оселедців, страшної духоти та спеки, що була у вагоні, замучить нас спрага, а води нема. Немає її не то щоб умитися, прохолодити трохи тіло, але і промочити уст немає чим.

Поїзд починає рушати з місця. Поволі котяться колеса, в такт поскрипуючи. Ми збившись до кута, обнявшись міцно, сіли біля вікна й очі виявили в світ. Не можемо оминати ніодного образу, цеж може й в останнє його прощаємо. Потяг маневрує, їде вперед, знову вертається. Переїжджає з одних рейок на другі і врешті набравши розмаху, переходить у швидкий біг.

Гуде на тривогу. Пронизливо, сумно-зловісно витягають сирени свої тони і втихають. Ми думаємо, що це тривога заряджена тому що їде наш транспорт, щоб люди поховалися, не дивилися як ідуть у закратованих вагонах в'язні. Вони так нераз вже практикували. І тому на думку нам не прийшло, що це справжня воєнна тривога. Про ранні бомби ми забули, думаючи, що це були маневри. Швидко минаємо товарний двірць, перед-

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В ПАРИЖІ

(Власна кореспонденція Нашого Життя)

Хоча Париж позначається у вакаційних місяцях т. зв. "огірковою" мертвечиною — зате паризькі українці проявили в тому часі неабияку діяльність. До важніших подій в тому гарячому часі (дослівно) слід зарахувати: виступ В. Винниченка, Конгрес Укр. Доп. Комітетів, Міжнародне Джемборі, в якому українці брали участь, та концерт українського хору в радіо.

В. Винниченко й конкордизм

Доволі сенсаційною подією був політичний виступ п. Володимира Винниченка. Приїхавши в Париж зо свого хутора на півдні Франції, звернувся наш визначний письменник до Громадської Опіки з проектом зустрічі з українським громадянством Парижа.

Хоча політичні потягнення п. Винниченка в минулому аж ніяк не відповідають настроям українців зо старої, а тим паче з нової еміграції — всеж таки усім цікаво було побачити та послухати знаменну постать 1917-19 рр., тогочасного голову Директорії УНР а разом із цим першорядного романиста та геніального драматурга.

Та коли п. Винниченко у докладі про конкордизм — неясну ідею загального братерства народів, лікування "хворих" імперіялістів та "мирне" перекопування їх, що гнобити слабші народи "непотрібно", як теж непотрібно армій, боротьби й т. п., а разом з цим проповідував, що серед українського народу існує класова боротьба — не дав нічого нового, як тільки те що визнавав він в часи російської революції — його

довповідь викликала глибоке розчарування серед слухачів. Розчарування та жаль, що цього колишнього українського дипломата й політика не навчили нічого його власні та його уряду помилки. Цеж якраз Винниченко, як голова Українського Уряду, приказав розпустити армію підчас большевицького організованого наступу. Не навчили його нічого й жалючі наслідки такої маскриз "гуманної" та "людської" поведінки нашого Уряду у відношенні до московських загартників.

Тому теж в дискусії поодинокі промовці дали йому належну відправу й відкинули пропозицію прелегента оснувати політичний журнал п.н. "Парламент", в якому моглиб "виговоритися" — так як у справжньому парламенті — поодинокі партії від націоналістів до комуністів.

Замітне, що тільки дві жінки, приявні на докладі, підносили заслуги п. Винниченка як письменника, одначе із застереженням, що його політичні тенденції несприємливі для українського народу та з порадою радше й далі збагачувати українську літературу своїми мистецькими творами, як ширити баламутні й нікому непотрібні ідеї конкордизму.

IV. Конгрес Укр. Доп. Комітетів

Це вже втретє Париж гостив у себе делегатів Українських Допомогових Комітетів багатьох країн. Як відомо — I Конгрес відбувся в Лондоні. За винятком дванадцяти делегатів з Німеччини, яких затримали в Баден та не пустили до

Франції (приїхали тільки два з французької зони) — заступлені були всі допомогові осередки Європи. Вражала відсутність делегатів Америки й Канади. Тому й зразу після відкриття Конгресу порішили приявні вислати телеграму до п. дра Галана з проханням негайного приїзду.

Конгрес проходив на ділових нарадах та працях окремих комісій хоча організація конгресу залишала багато до бажання. Майже весь час нарад зайняли довжелезні звідомлення місцевих комітетів, а на кінцеві висновки й резолюції залишився всього один день. Бракувало теж кінцевого реферату, реасумуючого праці комісій, що намітив би докладний план праці на майбутнє та завдання Центрального Комітету, що його мав створити Четвертий Конгрес.

Не обійшлося теж без приклого інциденту та резигнації п. інж. Созонтова з президії Конгресу. Це й було причиною, що Конгрес доручив створення Централі не Парижеві, але Центральному Представництву Укр. Еміграції у Мінхені.

На жаль, серед делегатів не було ніодної жінки. Одинокі умандатована делегатка п. Ірїна Павликовська не могла добитись до Франції, через пашпортові труднощі, разом з цілою делегацією з Німеччини. Зате опрацьований нею реферат на господарські теми став основою праці господарської комісії на конгресі. Інші жінки, приявні на конгресі були в характері гостей або преси. А шкода...

З нагоди Конгресу "Союз Українок у Франції" влаштував концерт з п. Любою Кобрин — сопран, Міро-Скалею, тенор, та Тамарою Гавришко — танець. Після концерту відбув-

ся баль, на якому приїзні делегати мали нагоду познайомитися ближче з місцевим українським громадянством.

Посвячення Православної Церкви в Парижі

День 3 серпня позначився для українців Парижа новим досягненням: в тому дні посвячено новий бастион українського релігійно-національного життя — будинок Української Православної Церкви. Посвячення доконав Владика Мстислав Скрипник.

Хоча серед українських громадян у Франції слідні ще доволі гострі віровизнання різниці, то слід признати, що новою церквою тішаться в рівній мірі православні й греко-католики, чого доказом приявність на посвяченні О. Мітрага Перідова в асисті греко-католицького духовенства та представників усіх українських установ Парижу.

Український Концерт у французькій радіо

Дня 15 серпня в год. 10:45—11:45 передавала Французька Радіо Інституція концерт п. н. "Вечір над берегами Дністра". На програму цієї гарної аудіції складено декілька народних пісень та вори Лисенка, Леонтовича, Артемовського, Людкевича, Кошиця, Гайворонського, Ревуцького, Лятошинського, у виконанні мішаного та жіночого хору та солістів: Ніни Штрелінгер, Василя Тисяка, Мирослава Старицького, Сергія Герича. Оба хори та солісти творять паризьку Хорову Капелю, під дирекцією о. проф. Сапруна, що своїми виступами по паризьких церквах та різного роду концертах здобула собі вже заслужену славу. Запрошення до радіо — це новий успіх нашої Капелі. Л. К.

містя, поля, городи, садки, хати, дома, безлюдні пусті вулиці. Орієнтуємося, що будемо їхати через Підзамче. Там потяг переїздить мостом понад вулицею. Нам приходить думка написати грипса (малу записочку) з адресою й кинути крізь вікно на вулицю. Може знайде хтось та й принесе родині вістку, що їхня донечка поїхала транспортом у чужину.

Тільки скоро витягає з рубня плаща великий наш окарб — кусочок графіту, кладе його між сірнички, обмотує виткою і на папері з квітання креслить коротко сильні слова: "Ми їдемо у Східню Україну, сильні, здорові й бадьорі та повні надії, що повернемося. Очікуйте нас!" Далше слідували наші імена з адресою кожної. Таких грипсів виготовляє вона кілька, кладе їх між дві кісточки цукру, обшиває шматочною. Ждемо в напруженні Підзамча. Минаємо станцію. Потяг не задержується. Вже бачимо вулиці, на яких рух оживлений, як звичайно. Люди запримічують потяг з загратованими вікнами, а в них голови вязнів, стають на вулицях і глядять на нас. Співчуття, жах, розпука глядять їхнім очима. Деякі відважніші махають до нас руками. Поліція розганяє. З вагонів чути в сторону вулиці розпучливі крики вязнів, прощальні слова.

В ту лить вікно нашого вагона опинилося над вулицею і ми затиснувши кулаки, напруживши силою волі кожний свій мяз, впили очі крізь вікно. Метким рухом кинула Тільки грипса на вулицю між товпу а з наших сердець вирвався оклик сильний, пріткий "Слава Україні", й вулиця зникла зперед наших очей. На віконній граті ридеє політична-полька, в куті хлипає московка. До болю затиснули ми кулаки, щоб гідно видержати,

хвилину розстань з рідним Львовом.

Потяг мчить шаленим темпом. Мов кам'яні сидимо непорушно зі стягнутим чолом, з вперто впиєними очима у вікно. І так одна по одній зникають перед нами дім, вулиця, городець, далі і церковця мала на горі, клаптик поля, ще одна хата, ще будка залізнична і... Львів вже за нами.

Вже від подиху вітру хвилюють зелені жита, біліє лан конюшини, пишається горда, висока тополя. Одні за одним зникають поля покряні в різнокольорові стяжки. Перед нашими очима з'являються все нові, все кращі образи. Минаємо станцію одну за одною, не задержуючися. Зближаємося до Задвіря. Там є мій дядько священником. Я беру приготовленого Тальною грипса і креслю його адресу. Чей же якийсь подорожний знайде його й занесе на приходство, а звідти дядько напевно подасть до Львова. Зближаюся до вікна, може якраз побачу кого знайомого. На станції стоїть гурт людей і повно поліції. Потяг жеде так швидко, що годі в гурті кого розпізнати. Кидаю грипса, але не бачу куди він упав. Кидаючи не можна добре розмахнутися, бо руки зза грати не можна витягнути.

Їдемо так цілий день, нічого не ївши крім солоних оселедців ще з рана. Обіцяної води ми не дістали й спрага нас шалено палить. Та ми не зважаємо на те, сидимо непорушно при вікні й ні на мить не відвертаємо очей від картин, що швидко пересягаються перед нами. Прощаємо в думці їх, поля квітучі, рідні села, селян на дорозі, дітей, що пасуть худобу, тусей. Це все таке нам рідне, близьке, дороге, це все таке наше.

(Далше буде)

ЧИТАЙМО

(Зі стор. 9.)

Такого характеру людей якраз потрібно ворогам України. Їх легко здавити. Темнота підданого народу виходить переважно на користь. Тому то українцям треба до книжки горнутися, треба її всюди між своїми ширити.

Книжки містять в собі глибокі думки, переживання і спостереження великих людей. Читаючи такі книжки й людина стає кращою, розумнішою, дбалишою. Читанням людина здобуває собі цінний скарб, якого ніщо не всилі знищити. Іван Франко ось який вислів передав нам про книжку й науку:

Книга — морська глибина,
Хто пірнув в ній аж до дна,
Тай хоч і труду мав досить,
Дивнії перли виносить.

Та книжки книжкам не рівні. Треба вміти розрізнити між вартісною книжкою й такою, що не має ніякої вартості. От на ринках повно дешевої бруквої літератури в англійській мові виданої на скору продаж й зарібок, як "Детектив Сторіс", "Тру Сторіс" і таке подібне. Між молодшими українцями така література стала загально улюбленою. Чи може людина набрати духового корму з такої літератури? Чи мо-

же навчитися щось поважнішого, щоб підвестись проза буденщину? Чи може стати шляхотнішою? Читання такої літератури треба пляново використовувати з поміж наших рядів, наших домів. А їх місце заступати вибраною літературою з українського чи англійського письменства.

З приходом довгих зимових вечорів варта поважно подумати над тим, щоб придбати до своєї домашньої бібліотеки деяких нових книжок. Зима це час на читання, на науку. Нехай довгі зимові вечори не йдуть на безділля, бо шкода марнувати час. Кожна прочитана книжка лишить не мало добрих думок. Тай українські часописи треба старанніше перечитувати, бо й у часописах є цінні матеріали, що подають нам погляди на українські справи з українського становища.

Прийшла осінь, прийшла пора розкошувати в затишку власного теплого дому з книжкою в руках.

25-ЛІТТЯ ХОРУ КОШИЦЯ

Дня 4 жовтня минає 25 років з часу як український хор під проводом Олександра Кошиця уладив перший концерт в Америці, в Карнегі Голл в Нью Йорку.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ У ФІЛАДЕЛФІЇ І ЛИСТОПАДА

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет одержав повідомлення з офісу посаджика міста Філадельфії, Бернарда Семюела, що Український День (Тег-Дей) заповіджений на суботу, 1 листопада, на поміч українським збігцям в Європі, буде проголошений офіційно 24 жовтня.

Мейор міста братньої любови у привіт представників ЗУАДК й американської преси, підпише й проголосить прокламацію про Український День.

Перші заходи у вшануванні Українського Дня, зробив майор Михайло Дармограй, з Філадельфії. Тепер залежить вже від українців Філадельфії, чи день цей буде успішний та чи багатобародно зголоситься до праці.

Про клеветників

Зависть допроваджує звичайно до клевети. А клеветники не здержуються перед ніким і перед нічим. Нема на світі такого чесного й доброго чоловіка котрого клеветники не очорнювалиб найгіршими сплетнями. Як поводитися супроти клевет, це не легко сказати. Бо часом треба зараз вияснити правду, а часом краще не відзиватись на клевету, бо як клеветник завваже що тебе болить його клевета, тоді аж береться до тебе, і вже не дасть тобі спокою. Отже добре розваж, чи простувати їх брехні, чи краще змовчати. Коли мовчанка принеслаб тобі шкоду, тоді не треба мовчати. Але й оборонитись перед клеветою не дуже спішися. Наперед розваж, чи боронитись, перед ким боронитись, і як боронитись.

(V. B.)

ІВАН ГАСИН

НАЙСТАРШИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
у Філадельфії

В потребі удавайтеся до нас, а дістанете чесну і щирю обслугу. Ціна після Вашого бажання

КАПЛИЦЯ БЕЗПЛАТНА
PHONES: ST 4-1418 — ST 4-1234
HASYN FUNERAL HOME
2241 North Broad Street
Philadelphia 32, Pa.

ПАРТИЗАНИ В БАСАРАБІЇ

Міжнародна Пресова Кватіра подає, за урядовими повідомленнями з Букарешту, про існування партизанських груп в областях між Прутом, Дністром і Дунаєм. Ці групи, сила яких постійно зростає, спричиняють труднощі в різних ділянках життя й поширюються через Дністер до Тирасполя й Одеси.

Совітська команда ввела військові частини для поборювання партизанів які виступають невеликими групами.

КУЛЬТУРНІСТЬ — ОЗНАКА
ПЕРЕДОВОЇ НАЦІЇ

Поміж слов'янськими народами для українців культурність є характеристичною рисою, як і доброзичливість та працьовитість. Завдяки цим рисам, українці здобули до себе пошану інших народів.

Як птах без крил нездібний до лету, так і людина нечемна, некультурна не здібна досягти височин кращих надбань цивілізованого людства. Чемність, культурність у поведінці, любов до знання — це окраса людини, яка лишається супутником її на все життя. Людина, позбавлена цих прикмет гуманності, підпадає моральному та ідейному розкладові.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC.,
REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912,
OF "OUR LIFE" PUBLISHED MONTHLY AT
PHILADELPHIA, PA., FOR OCT. 1, 1946

State of Pennsylvania
County of Philadelphia

Before me, a Notary Public in and for the State and county aforesaid, personally appeared Mrs. Helen Stogryn, who having been duly sworn according to law deposes and says that she is the business manager of "Our Life" and that the following is, to the best of her knowledge and belief, a true statement of the ownership, management (and if a daily paper, the circulation), etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, as amended by the Act of March 3, 1933, embodied in section 537, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse side of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business manager are:

Publisher, The Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.
Business Manager, Mrs. Helen Stogryn, 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa.
Editor, Helen F. D. Lototsky, 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa.
Managing Editor none.

2. That the owner is: (If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding one per cent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a firm, company, or other unincorporated concern, its name and address, as well as those of each individual member, must be given).

The Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa. Helen F. D. Lototsky, President, 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa., Catherine Yarosh, Rec. Sec., 866 N. 7th St., Anshel Banach, Fin. Sec., 866 N. 7th St., Maria Babiak, Treas., 866 N. 7th Street, Philadelphia, Pa.

3. That the known bondholders, mortgages, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages or other securities are: (If there are none, so state.)

None

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

5. That the average number of copies of each issue of this publication sold or distributed, through the mails or otherwise, to paid subscribers during the six months preceding the date shown above is 1400.
(This information is required from daily publications only).

Helen Stogryn, Manager.

Sworn and subscribed before me this 1st day of October, 1947.

Emil Kulchysky

My commission expires January 2, 1949.

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHYCKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

ЦВІТИ

на весілля, похорони й інші
оказії

замовляйте тільки в українського квітцяр

Еміліян М. Матковський
ДОСТАВЛЯЄ ВСЮДИ В МІСТІ
ФІЛАДЕЛФІЇ

EMIL M. MATKOSKI
2904 W. Poplar Street
Philadelphia 30, Pa.
Phone: FR 7-5582

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH

N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARket 1320

Обслуга в день і ночі